

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/339/2021
Identifikačné číslo spisu: 8318202295
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8318202295.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holiča, vo veci starostlivosti súdu o maloletého N. Č., narodeného XX.XX.XXXX, bývajúceho u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Humenné, so sídlom v Humennom, Kukorelliho 1492, dieťa rodičov matky Mgr. U. D., bývajúcej v R., U. XXXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Ľubošom Bajuzíkom, so sídlom v Humennom, Námestie slobody 2, a otca N. Č., bývajúceho v F. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Lopuchom, PhD., so sídlom v Michalovciach, Námestie slobody 7, za účasti Okresnej prokuratúry Humenné, so sídlom v Humennom, Štefánikova 1900/69, o zmenu úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10P/83/2018, o dovolaní otca maloletého proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 22. júna 2021 sp. zn. 24CoP/198/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. augusta 2020 č. k. 10P/83/2018-291 zmenil rozsudok Okresného súdu Michalovce z 1. marca 2017 sp.zn. 15P/267/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 21. decembra 2017 sp.zn. 7CoP/141/2017 tak, že zveril maloletého do osobnej starostlivosti matky, ktorá ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého sumou 100,- Eur mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca k rukám matky od rozhodnutia súdu od 28. augusta 2020. V prevyšujúcej časti výšky výživného návrh matky zamietol. Upravil styk otca s maloletým, ktorý je oprávnený sa s ním stýkať tak, ako je bližšie špecifikované vo výrokovvej časti rozhodnutia. Matke aj otcovi uložil povinnosť uhradiť na účet Okresného súdu Humenné náklady na znalecké dokazovanie vo výške 295,63- Eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie pristúpil k zmene skôr upravenej striedavej starostlivosti rodičov o

maloletého na základe návrhu matky z dôvodu, že táto sa nikdy nerealizovala a pre maloletého v súčasnej situácii nie je na základe zisteného skutočného stavu vecí vhodná. Zmena pomerov spočívala v tom, že maloletý nastúpil v priebehu konania do prvého ročníka základnej školy, pričom základným predpokladom pre realizáciu striedavej osobnej starostlivosti je, aby rodičia dokázali spolu komunikovať, čo v uvedenom prípade absentuje. Maloletý je silne citovo naviazaný na matku a otca odmieta, avšak nie je tu žiaden dôvod, pre ktorý by sa maloletý nemohol stretávať s otcom. Styk otca s maloletým upravil podľa odporúčania v znaleckom posudku, ako aj podľa návrhu kolízneho opatrovníka.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie otca maloletého rozsudkom z 22. júna 2021 sp. zn. 24CoP/198/2020 potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, s výnimkou odvolaním nedotknutého výroku o zamietnutí návrhu matky v prevyšujúcej časti, ako vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP). Výslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 52 CMP). Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie vychádzajúc zo záverov odborného posudku znalkyne vzhladol na strane oboch rodičov závažné nedostatky, pre ktoré by zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti bolo v rozpore s jeho záujmom. Postoj otca, ktorý sa odmietol podrobiť vyšetreniu u znalkyne, i postoj matky manipulujúcej s maloletým proti otcovi, vyhodnotil ako správanie rozporné so záujmom maloletého. Konštatoval, že rodičia sa nedokážu dohodnúť na základných veciach týkajúcich sa ich dieťaťa a preto je nepravdepodobné, že by zvládli dohodnúť sa na dôležitých veciach v rámci striedavej starostlivosti. Hoci matka manipuláciami proti otcovi spôsobila odmietanie otca maloletým, odvolací súd zdôraznil aj príčiny na strane otca, ktorý podľa vyjadrenia znalkyne je menej emočne zrelý a empatický na výchovu dieťaťa. Zároveň ale vzal na zreteľ zistený pozitívny citový vzťah medzi otcom a maloletým, ktorý je potláčaný matkou podporujúcou u maloletého odmietanie otca a tiež samotnú nerealizáciu striedavej starostlivosti rodičov napriek existencii súdneho rozhodnutia. Za primárny dôvod pre zmenu striedavej starostlivosti na výlučnú starostlivosť matky odvolací súd označil potrebu sanácie vzťahu otca a syna a vzdialenosť bydlísk rodičov, ktorá by bola prekážkou pre jej realizáciu najmä s prihliadnutím k plneniu povinnej školskej dochádzky dieťaťa. Úpravu styku otca s maloletým určenú súdom prvej inštancie považoval za dostatočnú. S poukazom na správu kolízneho opatrovníka, ktorý poskytoval rodičom a maloletému odborné poradenstvo majúce za následok pozitívnu zmenu postoja maloletého voči otcovi, odvolací súd ex offio dal súdu prvej inštancie podnet iniciovať konanie o nariadenie výchovného opatrenia.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie otec maloletého (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pretože súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že neboli splnené podmienky pre zmenu pôvodne nariadenej striedavej starostlivosti rodičov o maloletého, keďže žiadna zmena pomerov nenastala. Otec má aj naďalej záujem o maloletého a striedavú osobnú starostlivosť. Názory maloletého sú manipulované matkou, ktorá vytvára negatívny obraz o otcovi, pričom uvedené vyplýva tak z písomných podaní, ako aj ústnych vyjadrení matky produkovaných v priebehu konania. Súdy však na tento zásadný argument dovolateľa nereagovali a nepristúpili k uloženiu výchovného opatrenia podľa § 37 Zákona o rodine, hoci sami v rozhodnutiach konštatujú, že matka maloletého voči otcovi negatívne ovplyvňuje. Odvolaciemu súdu vytýkal, že nedal odpoveď na otázku, prečo neboli vykonané ďalšie ním navrhované dôkazy, najmä oboznámenie spisu 7Em 1/2018 OS Humenné a správa polície. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považoval za arbitrárne a nedostatočné. Namietal porušenie ustanovení § 35 a § 36 CMP súdmi, keďže odvolací súd nevezal na vedomie skutočnosť, že súbežne s týmto konaním prebiehalo na okresnom súde aj konanie o výkone súdneho rozhodnutia o striedavej osobnej starostlivosti, ktoré bolo dňa 7. decembra 2020 právoplatne zastavené z dôvodu splnenia povinnosti matkou. Od 29. novembra 2020 sa striedavá osobná starostlivosť v zmysle predchádzajúceho rozsudku riadne realizovala až do právoplatnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Táto striedavá starostlivosť riadne fungovala aj počas školského roka, pričom odvoz a dovoz maloletého do základnej školy v Humennom a späť do miesta bydliska otca nespôsobil maloletému žiadne problémy. Preto považoval dôvod zmeny rozhodnutia súdu o striedavej osobnej starostlivosti spočívajúci v potrebe sanácie vzťahu otca a syna a vzdialenosti bydliska rodičov za tendenčný, arbitrárny a neodôvodnený. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a dovtedy odložil vykonateľnosť rozsudku súdu prvej

inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu podľa § 444 ods. 1, 2 CSP.

4. Matka maloletého žiadala, aby dovolací súd dovolanie otca a návrh na odklad právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia zamietol. Mala zato, že striedavá starostlivosť nie je v záujme maloletého, ktorý nechce k otcovi chodiť a negatívne sa to na ňom prejavuje. Otec maloletého s ňou odmieta komunikovať a cez maloletého na ňu útočí. Maloletý sa počas striedavej starostlivosti v skutočnosti nachádza v dome starých rodičov, ktorí na matku neustále podávajú sťažnosti. Otec maloletého neprispieva na výživu a o maloletého sa nestará, nemá o neho žiadny záujem.

5. Kolízny opatrovník k dovolaniu otca uviedol, že rozhodnutia súdu považuje aj s poukazom na vyjadrenia znalkyne za správne. Vzhľadom k silne narušeným vzájomným vzťahom v rodine a neschopnosti rodičov komunikovať sa striedavá starostlivosť o maloletého nejaví byť v jeho najlepšom záujme. Maloletý otca odmieta. Zo strany matky je kolízny opatrovník opakovane upozorňovaný na rôzne nedostatky starostlivosti zo strany otca, celá rodina je tak neustále v procese vykonávania opatrení, čo enormne zaťažuje dieťa. Zdôraznil, že je potrebné, aby sa situácia stabilizovala. Uznesením Okresného súdu Humenné z 10. februára 2021 sp.zn. 8P/258/2020 súd určil nad výchovou maloletého dohľad na dobu šiestich mesiacov spočívajúci v povinnosti rodičov a maloletého podrobiť sa psychologickému poradenstvu, účinnosť tohto výchovného opatrenia bude zhodnotená po uplynutí uvedenej doby, otec sa voči predmetnému uzneseniu odvolal.

6. Okresná prokuratúra Humenné sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadřila.

7. Dovolanie podal otec maloletého dieťaťa vo veci upravenej v zákone č. 161/2015 Z.z. Civilnom mimosporovom poriadku (ďalej len „CMP“). Vzájomný vzťah medzi CMP a zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilným sporovým poriadkom (ďalej len „CSP“) je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže § 76 CMP neobsahuje odlišnú právnu úpravu dovolania podaného vo veci starostlivosti súdu o maloletých, prípustnosť dovolania otca bola posudzovaná podľa ustanovení CSP.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie otca je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

9. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých

prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany (účastníka konania) nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

13. Dovolateľ v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP v prvom rade namietal, že neboli splnené podmienky pre zmenu pôvodne nariadenej striedavej starostlivosti rodičov o maloletého, keďže žiadna zmena pomerov nenastala. Mal zato, že súdy porušili ustanovenia § 35, 36 CMP. Súdom tiež vytýkal nevykonanie navrhovaného dokazovania. Z obsahového hľadiska tak namietal posúdenie konkrétnych skutkových okolností súdom v danej veci týkajúcich sa striedavej osobnej starostlivosti rodičov o maloletého, ktoré viedlo súdy nižších inštancií k záveru, že sú splnené podmienky v zmysle § 26 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine na zmenu rozhodnutia súdu o výkone rodičovských práv a povinností.

14. K tejto námietke je potrebné uviesť, že dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, ale v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd potvrdzujúci rozhodnutie súdu prvej inštancie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Nedostatočne zistený skutkový stav vecí, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2018, 3 Cdo 94/2018, 6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Z tohto dôvodu sa dovolací súd nemohol vecne zaoberať obsahom dovolacích námietok otca smerujúcich k posúdeniu správnosti záveru odvolacieho súdu, že sú dané podmienky pre zmenu pôvodne určenej striedavej osobnej starostlivosti rodičov o maloletého.

15. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia v zmysle § 420 písm. f/ CSP (3 Cdo 26/2017).

16. V danom prípade súdy považovali doposiaľ vykonané dokazovanie za postačujúce pre rozhodnutie o zmene striedavej starostlivosti rodičov. Skutočnosť, že otec sa neúspešne pokúšal o prevzatie maloletého do starostlivosti v zmysle rozhodnutia Okresného súdu Michalovce z 1. marca 2017 sp.zn. 15P/267/2015 a že podal návrh na výkon tohto rozhodnutia, bola súdmi oboch inštancií konštatovaná, zohľadnená a v konaní nebola sporná (viď bod 12, 13, 14, 20 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, bod 14, 15 odôvodnenia rozsudku krajského súdu). Z tohto pohľadu potom dovolateľom navrhované dokazovanie pripojením exekučného spisu sp.zn. 7Em/1/2018 a správou polície o nahlásení porušovania povinnosti matky odovzdať mu dieťa do striedavej osobnej starostlivosti, bolo nadbytočné a nemohlo mať žiaden ďalší dosah na výsledok konania. Tým, že súd vzal na vedomie skutočnosti, ktoré mali byť navrhovaným dokazovaním preukázané, t.j. považoval ich za preukázané, nemohlo dôjsť z pohľadu dovolateľa k porušeniu práva na spravodlivé konanie, pretože jeho zmysel bol týmto naplnený, i

keď súdy formálne dokazovanie nevykonali a svoj postup (nevykonanie navrhovaného dokazovania) neodôvodnili. Zo subjektívneho hľadiska tak nešlo o ujmu na strane procesných práv dovolateľa.

17. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že odvolací súd porušil ustanovenie § 35, 36 CMP, keď nevezal na vedomie, že exekučné konanie bolo dňa 7. decembra 2020 zastavené z dôvodu splnenia povinnosti matkou a že od 29. novembra 2020 striedavá starostlivosť riadne prebiehala až do právoplatnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, je nevyhnutné zdôrazniť, že samotný otec maloletého zastúpený právnym zástupcom uvedenú skutočnosť v rámci odvolacieho konania nenamietal, i keď tak mohol urobiť v súlade s § 62 ods. 2 a § 63 CMP. Dovolateľ do rozhodnutia odvolacieho súdu neoboznámil súd so žiadanými novými skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie návrhu matky na zmenu striedavej osobnej starostlivosti, ako aj jeho odvolania. Z tohto dôvodu odvolací súd nemal možnosť preskúmať ich a vyjadriť sa k nim. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska - teda že dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania (9 Cdo 69/2021).

18. V danom prípade otec nesporne mohol namietat, že došlo k zmene okolností a že striedavá starostlivosť rodičov sa realizuje, keď odvolací súd rozhodol vo veci až dňa 22. júna 2021, teda skoro sedem mesiacov po tom, ako sa podľa vyjadrenia otca v dovolaní striedavá starostlivosť začala realizovať. Žiadna takáto informácia obsahom spisu nie je, nebola predmetom odvolacích námietok otca a preto ani nebola odvolacím súdom prejednaná a zohľadnená. Otec maloletého sa tak sám vlastnou vinou zbavil možnosti preskúmania a zohľadnenia týchto skutočností súdom. I keď súd v konaniach podľa Civilného mimosporového konania má zisťovať skutočný stav veci (§ 35 CMP), nemôže byť na neho prenášaná zodpovednosť účastníka za jeho vlastné záležitosti. „Uvedené smerovanie nie je možné dosiahnuť bez súčinnosti účastníkov konania, preto zákon aj v týchto veciach trvá na naplnení základných procesných povinností účastníkov, t.j. povinnosti tvrdenia právne relevantných skutočností a dôkaznej povinnosti, (pozri komentár k Civilnému mimosporovému poriadku § 35, 1 vydanie, 2017, doc. JUDr. Romana Smyčková, PhD. a kolektív, Nakladateľstvo C. H. Beck). V zmysle starej rímskej zásady "vigilantibus iura scripta sunt", „práva patria len bdelym" (pozorným, ostrážitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Z týchto dôvodov považuje odvolací súd aj túto námietku dovolateľa za nedôvodnú.

19. Dovolateľ ďalej namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a neodpovedalo na zásadné odvolacie argumenty dovolateľa. Podľa názoru dovolacieho súdu konanie pred odvolacím súdom takouto vadou postihnuté nebolo.

20. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť účastníkovi konania, aby uplatňoval svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská účastníkov k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd v rozhodnutí uviedol, že dôvodom zmeny pôvodne určenej striedavej starostlivosti bol postoj rodičov v konaní i pri výkone ich rodičovských práv a povinností, nedostatočná, resp. žiadna komunikácia medzi rodičmi, vzdialenosť bydlísk a predovšetkým najlepší záujem maloletého, vyžadujúci si upokojenie a stabilizáciu výchovného prostredia vzhľadom na dokazovaním zistený odmietavý postoj maloletého k otcovi. Súčasne odvolací súd reagoval aj na zásadné argumenty otca, že odmietavý postoj maloletého a správanie matky si vyžadovalo nariadenie

výchovného opatrenia, keď v bode 19. odôvodnenia rozhodnutia dal súdu prvej inštancie ex offio podnet na iniciovanie konania o nariadenie výchovného opatrenia. Uvedené bolo dostatočnou odpoveďou na odvolaciu argumentáciu otca. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04).

21. Rozhodnutie odvolacieho súdu nie je možné považovať ani za arbitrárne (svojvoľné), pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu, t.j. zákona o rodine neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, ani nepoprel ich účel a význam. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

22. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, arbitrárne a nedalo odpoveď na zásadné odvolacie argumenty; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka konania, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (7 Cdo 187/2021).

23. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie otca maloletého nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, preto dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

24. Vzhľadom na odmietnutie dovolania už neprichádzalo do úvahy rozhodovať o návrhu otca maloletého o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 CSP.

25. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 CSP v nadväznosti na ustanovenie § 52 CMP a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.